

TẬP 16

HỒI 157

Bái Tế

Tiêu Dật Tài hạ giọng, sắc mặt biến chuyển có chút nghiêm trọng, nói: "Ân sư sai đệ tử thỉnh vấn sư thúc, "Thiên Cơ Ẩn" ở hậu sơn Đại Trúc Phong, tất cả vẫn còn hoàn hảo chứ?"

Điền Bất Dịch sắc mặt đại biến, đột ngột đứng bật dậy, nhìn chòng chọc Tiêu Dật Tài, Tiêu Dật Tài cũng chậm chậm đứng dậy, rồi lại lui về sau một bước. Điền Bất Dịch chăm chú nhìn Tiêu Dật Tài một hồi lâu, trên khuôn mặt thần sắc liên tục biến chuyển, lúc mới đầu thì kinh ngạc chấn động, dần dần sau khi trấn tĩnh lại thì trở nên trầm tư, cuối cùng trong mắt lóe lên một tia sáng kỳ dị, nhìn trực diện Tiêu Dật Tài, chợt nói: "Xem ra Đạo Huyền sư huynh tương lai thật sự muốn đem vị trí chủ môn này của lão truyền lại cho người rồi."

Tiêu Dật Tài nhè nhẹ cúi đầu, đáp lời: "Sư thúc đã quá lời rồi, đệ tử không dám đảm đương."

Điền Bất Dịch nhặt nhẹo nói tiếp: "Lão ấy không giấu diếm những chuyện này với người, ý định tự nhiên đã rất rõ ràng rồi. Đã định như thế rồi, đây là chuyện trong Thông Thiên Phong các người, ta cũng lười không quản. Nhưng mà khi liên quan đến Thiên Cơ Ẩn..." thanh âm lời nói của lão đến đây, bỗng dừng lại, trầm giọng, "... việc này quan hệ chẳng phải nhỏ nhất, liên quan đến cả khí số Thanh Vân, ngày ấy Thanh Diệp Tổ Sư từng có mệnh lệnh truyền cho Thanh Vân thất mạch thủ tọa, không phải vạn bất đắc dĩ thì không được động dụng..."

Lão hít sâu hơi thở, rồi tiếp tục: "Can hệ lần này, mọi người đều hiểu rất rõ. Ta chỉ nghĩ vấn đề này, Đạo Huyền sư huynh thực sự cũng biết rõ rồi đấy thôi?"

Tiêu Dật Tài lúc này thần tình cũng cực kỳ thận trọng, trầm ngâm một hồi chẳng dám nói lấy một chữ, rồi mới gật đầu: "Dạ, ân sư ngay trước khi đệ tử rời đi, đã rất thận trọng truyền giao cho đệ tử."

Điền Bất Dịch trầm ngâm một chút, nói: "Ngoại trừ Thông Thiên Phong và Đại Trúc Phong, Thiên Cơ Ẩn của ngũ mạch kia thì thế nào?"

Tiêu Dật Tài cung tay nói: "Chuyện này ân sư chỉ thông báo cho một mình đệ tử thôi, cũng vì ân sư cảm thấy trong Thanh Vân Môn chỉ có Điền sư thúc đức cao vọng trọng, cho nên mới đặc biệt thỉnh giáo ý kiến sư thúc trước. Còn tất cả ngũ mạch còn lại, đệ tử lát sau sẽ đến bái kiến các vị thủ tọa."

Điền Bất Dịch thông thả gật đầu, lại ngồi xuống trên ghế, nghĩ ngợi mông lung hồi lâu, than một tiếng, nói: "Nhắc đến tình hình trước mắt, đích xác là lúc khẩn yếu quan đầu, trời định số mạng chúng sinh đều bởi cuộc chiến này, chuởng môn sư huynh ý định muốn toàn lực đối phó, ta cũng chẳng nói thêm điều gì. Chỉ nhờ người sau khi trở về, thay ta chuyển cáo cho lão một câu thôi."

Tiêu Dật Tài sắc mặt cung cẩn, đáp lời: "Dạ, mời Điền sư thúc cứ nói, đệ tử nhất định chuyển lời."

Sắc mặt Điền Bất Dịch hơi tái đi, nói: "Thất mạch Thiên Cơ Ẩn một sớm loại bỏ, lợi khí gần ngàn năm của Thanh Vân Sơn chẳng tránh khỏi xuất lộ, mặc dù vẫn có Tru Tiên cổ kiếm thần lực trấn áp, sát ý tuyệt thế có thể đối dờ, nhưng đối với người dụng kiếm thì lại rất có hại, khiến cho đạo hạnh căn cơ bị bào mòn, không thể xem là chuyện nhỏ nhặt. Đạo Huyền sư huynh công tham tạo hóa, đối với điểm quan trọng này, hết lòng mong lão tự toan lượng trước, để phòng lúc vạn nhất."

Tiêu Dật Tài ngay ngắn đáp: "Dạ, lời của Điền sư thúc, đệ tử nhất định chuyển lời." Ngừng lại một chút, rồi tiếp tục nói: "Nếu như Điền sư thúc không còn chuyện gì nữa, đệ tử xin được cáo từ trước."

Điền Bất Dịch gật đầu, không nói nữa. Tiêu Dật Tài thấy sắc mặt lão trầm trọng, thì cũng không dám nói nhiều, chậm chậm lui bước trở về. Bên trong Thủ Tĩnh Đường, chỉ còn mỗi một mình Điền Bất Dịch. Lão thông thả xoay người, vọng nhìn thần tượng cung phụng của đạo giáo Tam Thanh tổ sư phía trên, sắc mặt phức tạp, một lát sau, lại chỉ nghe thấy một tiếng thở dài, cuối cùng cũng chẳng nói được một lời nào cả.

oOo

Sau khi Tiêu Dật Tài bay trở về Thông Thiên Phong, cũng là lúc trời nhập nhoạng tối, trên Thông Thiên Phong đèn lửa chiếu sáng một vùng, cũng bởi Thanh Vân Môn chúng đệ tử rất nhiều, thêm vào đó mấy ngày gần đây có vô số người chính đạo gia nhập Thanh Vân, làm cho một vùng nhân gian tiên cảnh cũng thêm một chút bon chen thế tục.

Nhưng mà Tiêu Dật Tài chẳng chút tâm ý nghĩ đến điều này, hấn thẳng hướng đến Ngọc Thanh Điện đi tới, sau khi ở Ngọc Thanh Điện hỏi thăm hạ lạc của Đạo Huyền chân nhân từ các tiểu đệ tử, hấn lại đi thẳng đến phòng nghỉ của Đạo Huyền chân nhân phía sau hậu đường Ngọc Thanh Điện bước vào.

Vào đến nơi hậu đường vắng vẻ yên tĩnh, Tiêu Dật Tài đứng lại ngay tại cửa phòng Đạo Huyền chân nhân, định thần trở lại, vừa định đưa tay gõ cửa, thanh âm của Đạo Huyền chân nhân từ bên trong phòng lập tức vọng ra nói: "Là Dật Tài ư, cứ bước vào đi."

Tiêu Dật Tài nín thở, cung tay nói: "Dạ" Nói xong, hấn nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, bước vào bên trong.

Bên trong phòng thập phần rộng rãi, xung quanh bài trí rất nhiều cuốn sách, ngoài bộ bàn ghế giường chiếu đơn giản, còn có nhiều giá sách ở hai bên căn phòng phía trên gác rất nhiều sách vở, trong đó có rất nhiều cuốn sách cổ đã rất lâu rồi, đặt tề tề chỉnh chỉnh trên giá, có thể thấy chúng được chủ nhân lật xem đã vô số lần.

Đạo Huyền chân nhân đang ở bên bàn, trên tay cầm một cuốn sách cổ, ngồi tại đấy đọc sách, nhìn thấy Tiêu Dật Tài bước lại gần, lão nhẹ mỉm cười: "Bây giờ mới về đến sao?"

Tiêu Dật Tài hành lễ thật sâu, nói: "Dạ, thưa sư phụ."

Đạo Huyền chân nhân gật đầu: "Sự việc lo toan như thế nào rồi?"

Tiêu Dật Tài đáp: "Thất mạch thủ tọa đều không có ý kiến, đều nói theo chuẩn ý của sư phụ, chỉ có Đại Trúc Phong Điện sư thúc..."

Đạo Huyền chân nhân nhíu mày hỏi: "Thế nào, Điện sư đệ lão có ý kiến gì khác sao?"

Tiêu Dật Tài vội vàng trả lời: "Thưa không phải, Điện sư thúc cũng không có phản đối, chỉ là có một vài lời sai đệ tử chuyển về, muốn bẩm cáo với sư phụ."

Đạo Huyền chân nhân nhẹ động đậy, nói: "Có lời gì vậy, người nói đi?"

Tiêu Dật Tài đem lời Điện Bất Dịch đã nói mà thuật lại một lượt, Đạo Huyền chân nhân sau khi nghe xong mặc nhiên không nói, Tiêu Dật Tài đứng ngay đấy len lén nhìn, chỉ thấy Đạo Huyền chân nhân sắc mặt phức tạp, tựa như cũng đang suy nghĩ đến điều gì, thần tình chuyển biến không ngừng.

Khi Tiêu Dật Tài đang cố phỏng đoán Đạo Huyền chân nhân đang nghĩ ngợi điều gì trong đầu, Đạo Huyền chân nhân chợt cất tiếng: "Dật Tài, con cảm thấy con người Điện sư thúc như thế nào vậy?"

Tiêu Dật Tài giật nảy người, không hiểu được ý tứ trong lời nói của Đạo Huyền chân nhân là như thế nào, liếc nhìn về phía lão, lại chẳng thấy có điều chi đặc biệt, lúc này chỉ dám kính thưa: "Ồ, đệ tử chí cảm thấy, con người Điền sư thúc... rất mực ngay thẳng."

Đạo Huyền chân nhân cười cười, hiển nhiên đối với tên đệ tử chẳng mấy khéo nói này, chỉ nghe lão thoải mái nói: "Vậy à, con người này của lão thực ngay thẳng, ha ha, bởi vậy cũng khó cho lão khi mới đầu với bộ dạng như vậy, làm thế nào mà tuệ nhãn người ta lại có thể nhận thấy cái bất phàm trong đấy được..."

Đạo Huyền chân nhân chợt ngừng lời, trong căn phòng đột nhiên rơi vào một bầu không khí yên tĩnh, Tiêu Dật Tài nhè nhẹ lay động thân người, ẩn ẩn cảm giác có chút gì đó bất an. Một lúc sau, Đạo Huyền chân nhân nói: "Người đã đi cả ngày, cũng đã mệt rồi, trở về nghỉ ngơi đi thôi."

Tiêu Dật Tài gật đầu hành lễ, thưa: "Dạ." Nói xong chậm chậm lui ra ngoài.

Đạo Huyền chân nhân nhìn thân ảnh gã đệ tử đặc ý khuất dần khỏi tầm mắt, trầm ngâm một lúc, lại nhìn vọng ra màn trời đen kịt bên ngoài cửa sổ, thông thả đứng dậy, bước ra bên ngoài, thật nhanh chóng, thân ảnh của lão liền hòa nhập vào trong màn đêm trên Thanh Vân Môn.

Mặc dù lúc này trong màn đêm sâu thẳm, nhưng bên trong tổ sư từ đường lạng lẽ phía sau hậu sơn Thông Thiên Phong, ngọn đèn lớn vẫn cháy sáng, trong màn đêm ngọn lửa dường như tối tăm mù mịt. Lão nhân trông coi từ đường vẫn còn chưa đi ngủ, lão lúc này đang đứng ngay trước bàn thờ cung phụng linh vị liệt đại tổ sư, ngưng vọng nhìn những hình bóng danh tự mờ mờ trong đêm.

Phía xa xa, có tiếng côn trùng kêu lên nho nhỏ.

Trong yên tĩnh, phảng phất đâu đó như là những thanh âm nhịp đập của con tim!

Gió đêm thổi qua, chợt truyền lại tiếng bước chân, đôi mày ông lão chợt nhíu, cẩn thận lắng nghe, theo đó chậm chậm xoay người, thanh âm ông lão chậm chạp cất lên: "Không nghĩ được sau một thời gian lâu như vậy, người vẫn còn trở lại đây."

Thân ảnh của Đạo Huyền chân nhân, từ trong màn đêm chậm chậm hiện ra, bước đến ngôi tổ sư từ đường.

Dưới ánh sáng vàng vọt của ngọn hỏa đăng, ánh mắt của hai lão nhân chạm nhau giữa không trung, nhất thời đều dừng hẳn lại, vô tình, cả hai đều phát hiện ra, thì ra đối phương cũng đã già đi như thế, lại theo đó mà nghĩ ngợi, không biết mình cũng giống như thế không?

Đạo Huyền chân nhân trầm mặc không nói, ngưng vọng về phía ông lão một lúc, sau đó thông thả bước đến trước bàn thờ, đứng dưới linh bài khấp các đại tổ sư, chậm chậm đứng thẳng người. Ông lão bước đến phía sau, cũng im lặng không nói.

Từ trong màn đêm, âm ảnh uy nghi vô hình chậm chậm tán phát, giống như vết tích hằn sâu của tuế nguyệt chẳng hề xóa sạch được. Khuôn mặt Đạo Huyền chân nhân chẳng thấy biểu tình, rút ba nén hương từ bên trên bàn thờ, bước đến nơi ngọn lửa sáng đốt lên, song thủ thêm phần trịnh trọng nắm chặt, cung cung kính kính hướng đến bài vị tổ sư vái ba vái, rồi bước lên một bước, cắm mấy nén hương vào trên lư hương.

Làn khói nhẹ lơ mờ, từ lư hương mềm mại xoáy nhẹ, tản ra trên không trung, ở phía trên những linh vị kia lơ mờ không rõ, ẩn ước một cặp mắt, lạnh lùng vọng nhìn xuống cả hai lão nhân cùng cả thế gian này.

"Nửa đêm thắp hương, có chuyện gì khó khăn sao?" Ông lão nhặt nhẹo hỏi, ngữ khí bình đạm, phảng phất như đang nói đến một chuyện chẳng liên quan gì đến mình.

Đạo Huyền chân nhân không quay lại nhìn lão, đôi mắt chỉ ngưng vọng ngắm nhìn làn khói nhẹ phía sau những linh vị uy nghiêm, một lúc sau, lão mới thông thả nói: "Người nói, tương lai sau khi ta người chết đi, hậu nhân bá tử chúng ta, thì có tâm tình như thế nào?"

Lão nhân kia hắng giọng đáp: "Đối với người, tự nhiên là đầy lòng sùng kính tiếc nhớ, còn ta, khó mà được người ta đối như thế?"

Đạo Huyền chân nhân đối với những lời giễu cợt này chẳng để ý tới, bất quá cũng chỉ nở một nụ cười nhặt nhẹo. Sau rồi, lão lẳng lặng nói: "Hiện nay hạo kiếp ngay phía trước, thiên hạ sinh linh đồ thân, chịu đựng thú yêu hoành hành cùng cực. Chỉ nghĩ đến khó tránh khỏi cuộc chiến chống lại thú yêu ngay tại Thanh Vân Sơn, Lại thêm quan hệ đến khí số thiên hạ chúng sinh, gánh vác nặng nề trên vai như thế, ta nhiều ngày qua chẳng có ngày nào được yên giấc."

Lão nhân ấy cau mày nói: "Người chắc không phải đến chỗ ta kể khổ đấy chứ, đây chắc chắn chẳng phải tâm tính của người."

Đạo Huyền chân nhân nhìn trực lão nhân một lúc, chợt bật cười, rồi than thở: "ta người giao tình vài trăm năm nay, quả nhiên chỉ có mỗi người thực hiểu rõ con người ta."

Lão nhân ấy lắc đầu đáp: "Ta hiểu rõ con người người? Nếu mà quả nhiên như vậy, ta cũng chẳng phải ở đây trông coi từ đường rồi. Thôi được, mấy lời lật vạt bỏ đi, người đến muốn nói chuyện gì vậy?"

Đạo Huyền chân nhân đối với lão nhân dường như đặc biệt khoan dung, lão đã mấy lần châm chọc, Đạo Huyền đều chẳng để ý, chỉ thấy sắc mặt có chút nghiêm nghị, từ từ nói: "Ta cũng đã hạ quyết tâm, cuộc chiến này quan hệ rất lớn, vì thiên hạ chúng sinh mà tính, ta muốn triệt bỏ Thanh Vân Sơn thất mạch sơn phong Thiên Cơ Ấn."

Lão nhân ấy biểu tình đột nhiên cứng đờ, đôi mày nhíu sát lại với nhau, nhìn trực đến Đạo Huyền, Đạo Huyền thản nhiên nhìn lại, một hồi lâu sau, ông lão ấy chậm chậm nói: "Chuyện này, người khá liệu định cho kỹ?"

Đạo Huyền chậm gật đầu, đáp: "Trong ngày hôm nay, sau khi ta ngâm bàn bạc với lục mạch thủ tọa, Điền Bất Dịch sai người chuyển cáo đến ta vài lời, khuyên ta nên tiểu tâm tính đến lực phản chấn của lệ khí."

Lão nhân ấy cười lạnh, chuyển thân đối mặt với những linh vị tổ sư, lát sau nói: "Người không phải đã không đến được Huyền Nguyệt Động Phủ, nơi đấy có cái gì, người tự biết lấy." Dừng lại một chút, thanh âm lão chợt có chút hòa hoãn, như là lại nghĩ rằng chỉ vô ích mà thôi, tiếp: "Người nên tự giúp mình thì tốt hơn."

Đạo Huyền chân nhân trầm mặc chẳng nói, một lúc sau cũng ngẩng đầu lên, nhìn ra màn đêm u ám âm trầm, cái trầm mặc mà uy nghi ấy, cũng tựa như có một nụ cười lạnh lạnh vô thanh chìm trong màn đêm.

oOo

Bảy ngày sau, quanh địa giới Thanh Vân Sơn, thú yêu kéo đến nghe ra càng lúc càng đông, trong vòng trăm dặm, lấy Hà Dương thành làm trung tâm, khắp nơi đều có thể thấy được những đoàn người chạy trốn. Tưởng chừng như thế gian lúc này, chỉ còn có mỗi Thanh Vân Sơn đứng nguy nga cao vút, mới có thể cho người ta chút ít cảm giác bình yên và an toàn.

Nhưng trong vô số đoàn người huyền náo ấy, Hà Dương thành lại biến thành một nơi cực kỳ hỗn loạn, đường lớn ngõ nhỏ chen lấn biết bao là người, những khách sạn tửu lâu trong thành cũng chật ních những người, những nạn dân chạy nạn cũng chỉ còn cách ở ngoài đường. Trong tình hình thế này, lương thực cung ứng cho Hà Dương thành bỗng trở nên thập phần khẩn trương, cũng còn may là ở bên ngoài thành, chẳng phải lo lắng gì đến nguồn nước.

Vốn tại tình hình hỗn loạn như thế này, thật khó mà tránh khỏi những chuyện cướp của giết người, khi xảy ra, cũng chẳng biết được đích xác lúc nào thì xảy ra, hôm

qua ai ai chẳng gặp, hôm nay lại nghe nói bị phơi xác nơi đầu đường rồi, còn nhờ Hà Dương thành cũng ở ngay dưới chân Thanh Vân Sơn, Thanh Vân Môn cũng đã sớm chuẩn bị, sai phái nhiều đệ tử vào thành duy trì trật tự, cho nên đại thể trong lúc có vô số nạn dân đang trong cơn hạo kiếp này, cũng không phát sinh chút bất trắc nào cả.

Chỉ là, đồn đại về thú yêu mỗi ngày lại càng khiến người ta càng thêm khiếp sợ, ai cũng chẳng thể dự liệu được ngày mai rồi đây sẽ ra làm sao? Trong tình hình này, trong Hà Dương thành càng lúc không khí bất an càng tràn đầy, lòng người hoảng loạn.

Cũng ở trong tình hình ấy, lão xem tướng lang bạt giang hồ chân trời góc biển Chu Nhất Tiên dắt theo cô cháu gái Tiểu Hoàn cùng Dã Cầu đạo nhân, đã đi đến bên trong tòa thành ấy. Đứng tại con đường lộ rộng rãi năm xưa, lúc này chỉ nhìn thấy được đầu người kín mít lúc nhúc, trên con đường lớn cho dù có chen lấn thì cũng khó mà đi được, Dã Cầu đạo nhân thì cũng còn có thể, chứ Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn thì chỉ có nước tròn mắt há mồm.

Nhờ vào Dã Cầu đạo nhân thân thể cường tráng mà mặt mày trông lại hung hãn, đi trước mở đường, kẻ yếu ớt thì bị lấn bay đi, người to khỏe quay đầu nhìn thấy Dã Cầu đạo nhân, dưới cái khuôn mặt ấy, hầu hết đều chẳng dám nói năng gì nhiều, Chu Nhất Tiên với Tiểu Hoàn theo sát Dã Cầu, cố gắng bước tới, mồ hôi mồ kê nhễ nhại đầy đầu, khó khăn lắm mới đi qua được con đường lớn mà chật chội ấy, rẽ vào trong một con đường nhỏ phía tây Hà Dương thành.

Cả ba người đi về nơi ấy, ngày xưa là một con đường nhỏ thập phần tĩnh lặng lúc này không ngờ cũng có bao nhiêu người, nhưng mà so với con lộ lớn bên ngoài đầy những người chen lấn kia, nơi đây thật sự có thể nói là đang còn rộng rãi chán. Chu Nhất Tiên trong mồm chửi rủa, rõ ràng thập phần bức tức, nào là lão nhân gia ta cũng chạy trốn vậy, làm thế nào mà cả một đồng người như thế lại cũng cùng lúc chạy trốn theo, kết quả khiến lão nhân gia ta đã chạy trốn đến như thế mà cũng chẳng được yên thân nữa vân vân.

Con đường nhỏ chật hẹp ấy thật là dài, quanh quanh co co, càng lúc thì càng thấy ít người đi, ước chừng đi được nửa thời thần, ba người mới đi đến tận cùng con đường nhỏ, chỉ thấy ở nơi ấy chẳng có một bóng người chạy nạn, nguyên nhân thì thật đơn giản, bởi vì chỗ đó rõ ràng là một cái nghĩa trang, bất quá cũng chỉ thấy cái cổng nghĩa trang nho nhỏ bị tàn phá tiêu điều, mấy cánh cửa gỗ quá nửa đều đã ngã sập trên mặt đất, nửa còn lại thì biến đâu mất, cũng chẳng biết có phải bị người ta đem đi làm củi đốt mất tiêu rồi không nữa.

Chu Nhất Tiên nhìn ngó nghĩa trang ấy, lắc lắc đầu, thở dài một hơi ra miệng, Tiểu Hoàn đứng bên cạnh, nhỏ giọng gọi một tiếng: "Gia gia."

Dã Cầu có chút không hiểu được, chẳng qua hấn xuất thân Ma Giáo, đối với tình trạng nghĩa trang như thế cũng chẳng thấy có chút buồn thương gì cả, chỉ thấy hơi hơi nghi hoặc, Chu Nhất Tiên với Tiểu Hoàn vì sao lại đến cái nơi này chứ.

Chu Nhất Tiên trầm mặc một hồi lâu, nói: "Chúng ta đi vào chứ, chẳng cần nói gì hết, nơi này rõ là an tĩnh hơn cả." Nói xong, lão bước vào trước cả, Tiểu Hoàn và Dã Cầu bước theo sau lão, tiến vào nghĩa trang, chỉ thấy bên trong tiểu đình viện, cây cỏ hoang lương, lớp lớp mảnh gỗ vụn xà nhà gãy rơi rớt loạn xạ khắp nơi, ẩn ước giống như trong cỏ cây có chút bạch sắc gì đấy loang loáng phát sáng. Sắc mặt Tiểu Hoàn có hơi tái đi, chẳng kìm được sợ sệt nắm lấy y phục Chu Nhất Tiên.

Chu Nhất Tiên quay đầu nhìn lại nàng, nho nhỏ an ủi: "Chẳng phải lần đầu tiên đến đây, còn sợ cái gì chứ, lại nói nơi này cũng là nơi cha người ở, hấn chẳng lẽ lại hại bọn ta hay sao?"

Tiểu Hoàn gạt đầu, sắc mặt lúc ấy mới khá hơn chút ít, Dã Cầu đạo nhân ở phía sau nhú mày, nhưng chẳng nói gì cả.

Phía trước đình viện chính là cửa phòng nghĩa trang, Chu Nhất Tiên bước lên trước, chỉ thấy trên cửa phủ đầy bụi bặm, thật chẳng biết đã bao lâu rồi không có lấy một người đến nơi đây, lão mặc nhiên không nói, lắc lắc đầu, lại thở than một hơi, đẩy cửa mở ra.

"Két..." thanh âm tiếng cửa gỗ phát ra gai gai nơi tai, chậm chậm đẩy mở vào bên trong, một luồng khí ẩm mốc ào ra, che mờ cả tầm mắt, nằm ngay nơi đấy là ba cỗ quan tài, nhưng nắp đậy quan tài giờ rơi rớt lung tung cả.

Chẳng thể nói được tình cảnh tuế nguyệt thê lương ấy, phảng phất như từ trong căn phòng nho nhỏ này, âm u phát tỏa ra. Chu Nhất Tiên hai bên mép co rút lại, khuôn mặt thảm đạm, chậm chậm bước vào, cũng chẳng nhìn ngó gì đến bên mấy quan tài tán loạn kia, vẫn thẳng hướng đi đến trước bàn hương cung phụng cúng tế, thấy nơi ấy sắp nghiêng ngả khoảng chục cái linh bài.

Bên trong phòng không khí tĩnh lặng, tựa như ai cũng chẳng dám nói gì. Chu Nhất Tiên chậm chậm giơ tay lên, cầm lấy mấy linh bài ấy, thông thả lau sạch bụi bặm bám cả phía trước lẫn đằng sau, nhìn xem rồi để sang một bên, rồi tiếp tục lấy cái khác, cũng làm y như thế, sau khi lau xong hết cái thứ bảy, nhìn đến linh bài bên trên viết mấy chữ "Ái tử Chu Hành Vân chi linh vị."

Chu Nhất Tiên bỗng ngừng lại, im lặng nhìn linh bài ấy, ngưng đọng một hồi lâu, Tiểu Hoàn chậm chậm bước đến, cũng nhìn lên linh bài trong tay lão, khước mắt hơi hơi thắm ướt, nhỏ giọng nói: "Gia gia, đặt linh bài xuống đi chứ."

Chu Nhất Tiên thở ra một hơi dài, sắc mặt vương chút thể lương, gật đầu. Tiểu Hoàn tiếp lấy linh vị từ tay lão, cẩn thận đặt xuống trên bàn thờ, rồi sau đó lui lại một bước, hai tay chấp lại, cung cung kính kính hướng bài vị lạy một lạy, hạ giọng khẩn: "Cha, con và gia gia lại trở về gặp cha đây, mấy năm nay nhờ phúc của cha, con và gia gia tuy trôi dạt chân trời góc bể, nhưng đều vẫn còn khỏe mạnh. Hôm nay trở về đây sửa sang nơi này cho người, hy vọng cha đừng trách tội chúng con."

Khẩn xong, lại cung kính cúi lưng vái ba vái. Dĩ Cầu đạo nhân đứng phía sau nhìn đến, chợt cũng bước đến trước, hướng về phía mấy bài vị ấy mà vái ba vái, làm cho Chu Nhất Tiên cùng Tiểu Hoàn kinh ngạc, Tiểu Hoàn ngờ ngợ nói: "Đạo trưởng, người làm sao..."

Dĩ Cầu đạo nhân chẳng nhìn đến nhần thần cổ quái của Chu Nhất Tiên, nói: "Lão chính là cha của người, thì cũng chính là tiền bối của ta, đã đến được nơi đây, ta hướng về tiền bối kính lễ, cũng là đáng nên mà."

Tiểu Hoàn vừa hiểu ra, gật đầu nói: "Vậy đa tạ người." Nói xong, nàng lại quay đầu về phía mấy linh bài thưa: "Cha, đây là Dĩ Cầu đạo trưởng, lão là người tốt, đã giúp đỡ con và gia gia rất nhiều."

Chu Nhất Tiên ở một bên hừ một tiếng, nói: "Lão mà là người tốt à, hừ hừ, trong lòng bất lương..."

Dĩ Cầu đạo nhân thần sắc đành lại, nhưng mà Tiểu Hoàn đã sớm trừng mắt nhìn Chu Nhất Tiên nói: "Gia gia, người nói bậy bạ gì vậy."

Chu Nhất Tiên đảo mắt khinh khỉnh, lắc đầu nhìn ra chỗ khác, Dĩ Cầu đạo nhân cảm kích nhìn Tiểu Hoàn, ngay lúc muốn nói mấy lời, thân người chợt lắc động, quay phắt lại, Tiểu Hoàn cùng Chu Nhất Tiên cũng như cảm thấy điều gì đấy, gần như đồng thời quay sang phía cửa nghĩa trang nhìn ra.

Nguyên bên trong nghĩa trang yên tĩnh thê lương, ngay tại cửa phòng ấy, đột nhiên đã xuất hiện một hắc y nhân, khuôn mặt bị che kín bởi một tấm lụa đen, thật quỷ dị không thể tả. Vốn khi bọn Chu Nhất Tiên ba người vào đến nơi đây thì nghĩa trang lại có thêm chút hơi người, lúc này bởi chính sự xuất hiện của người ấy, đột nhiên lại rơi vào tình cảnh cực thê lương chết chóc.

Dã Cầu đạo nhân sắc mặt đại biến, khoe miệng giật giật vài cái, mới chậm chậm rút lên: "Quý tiên sinh..."

- o O o -